

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 13-0002899

Dato: 24. maj 2013

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 212 - Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven og forskellige andre love (Ny klagestruktur på skatteområdet og ændringer som følge af idriftsættelsen af Ét Fælles Inddrivelsessystem m.v.)

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 4 af 13. maj 2013.

Holger K. Nielsen

/ Per Hvas

Spørgsmål 4:

Ministeren bedes kommentere materiale fra John Bygholm, formand for FSR – Danske Revisorers skatteudvalg fra ekspertmødet den 8. maj 2013, jf. L 212 - bilag 16.

Svar:

John Bygholm (herefter benævnt JB) anfører, at flere instanser giver større retssikkerhed. Samtidig anføres det dog, at det kan føre til større omkostninger og eventuelt længere sagsbehandlingstid, og at længere sagsbehandlingstid ikke nødvendigvis er et problem.

Hertil bemærkes, at tankegangen synes at være den, at det er en retssikkerhedsmæssig fordel, at man i det nuværende system kan påklage ankenævnenes afgørelser til Landsskatteretten. Der er så at sige to filtre. Retssikkerhed handler om at få en korrekt afgørelse, men det er også vigtigt at kunne få den hurtigt og uden for meget besvær. Med forslaget afskaffes muligheden for prøvelse af samme sag ved to klageinstanser. Derfor er der også stor fokus i forslaget på at sikre høj kvalitet i alle afgørelser i klagesystemet. Det vil sige, at klagerne opnår at få en rigtig afgørelse hurtigere. I virkeligheden bør man vel ikke acceptere afgørelser af en kvalitet, som ikke er optimal, blot fordi der er et klageorgan eller endnu et klageorgan, som kan rette op på det.

At længere sagsbehandlingstid ikke er et problem, er jeg ikke overbevist om, at den almindelige skatteyder er enig i.

JB anfører, at omkostningsgodtgørelse er et plaster på såret. Som led i en sparerøvelse mistede selskaber adgangen til omkostningsgodtgørelse. Det er et knæk for retssikkerheden.

Hertil bemærkes, at de eneste ændringer af reglerne for omkostningsgodtgørelse i lovforslaget er konsekvensændringer. Det har således ikke været hensigten med lovforslaget, at det ud over en ændring af klagestrukturen på skatteområdet skulle indeholde en reform af omkostningsgodtgørelsessystemet. Der er endvidere ingen af ændringerne i lovforslaget, som tilsiger, at reglerne om omkostningsgodtgørelse for juridiske personer skal ændres som konsekvens heraf. Sager vedrørende juridiske personers skatte- og afgiftsforhold vil således stadig skulle behandles enten af Landsskatteretten eller af sekretariatet som kontorsager.

JB anfører, at 80 pct. af vurderingsankenævnenes afgørelser ændres ved Landsskatteretten, og der henvises til, at det i det fælles høringssvar fra Foreningen af Danske Skatteankenævn og Vurderingsankenævnsforeningen er anført, at især ved vurderingssager er besigtigelser en reel mulighed.

Hertil bemærkes, at lovforslaget indeholder flere initiativer, der skal sikre bedre kvalitet i afgørelserne, herunder afgørelserne fra vurderingsankenævnene. Det foreslås således at indføre et fælles sekretariat med mulighed for øget specialisering, og det foreslås, at alle principielle sager skal afgøres af Landsskatteretten. Endelig kan en klager, hvis vedkommende ikke har tillid til vurderingsankenævnet, udnytte forslagets mulighed for at vælge, at sagen i stedet skal behandles af Landsskatteretten. Det bemærkes desuden, at reglerne om besigtigelse i vurderingssager er foreslået harmoniseret, så der vil gælde samme regler, uanset om sagen skal afgøres af et vurderingsankenævn eller af landsskatteretten.

JB anfører, at for så vidt angår offentliggørelse af ankenævnsafgørelser, er der i høringsskemaet alene et meget kort svar, hvor det anføres, at det ikke vil ske systematisk offentliggørelse, men der dog er opmærksomhed på afgørelser, som ændrer praksis.

Der henvises til mit svar på L 212 – spørgsmål 1.

JB anfører, at indførelse af en ledende retsformand er uundgåeligt, men slet ikke nok. Videre anføres det, at den foreslåede nye skatteankeforvaltning er et misfoster. Ved indførelse af valgfrihed er der ikke behov for et selvstændigt sekretariat til at visitere. Visitationen bør overlades til skatteyderne. Det er et problem, at Landsskatteretten ikke har en instruktionsbeføjelse i forhold til skatteankeforvaltningen. Sekretariatet burde ligge under Landsskatteretten og have en præsident eller lignende, ligesom domstolene.

Der henvises til mine svar på L 212 – spørgsmål 13 og 14.

JB anfører, at antallet af retssager vil stige.

Der henvises til mit svar på L 212 – spørgsmål 11.

JB anfører, at SKAT kan give klagevejledning med oplysning om valgfrihed mellem ankenævne og Landsskatteretten. Dermed er der ikke behov for en visiteringsenhed.

Hertil bemærkes, at den foreslåede valgfrihed alene indebærer, at hvis en sag visiteres til et skatte- eller vurderingsankenævn, kan klageren vælge, at sagen skal behandles af Landsskatteretten. Den foreslåede regel giver dermed ikke mulighed for at vælge, at en principiel sag skal behandles af et ankenævn. Dette princip skal sikre en høj grad af ensartethed i afgørelserne. Der vil dermed være behov for en enhed til at visitere de indkomne klager.

JB anfører, at efter 4 års prøveperiode må ankenævne forventes at blive minimeret eller eventuelt helt forsvinde. Dermed er det en vanvittig tanke at fjerne sekretariatet fra Landsskatteretten og etablere en selvstændig enhed, som om 4 år måske skal omstruktureres igen.

Hertil bemærkes, at jeg ikke ønsker at foregribe den evaluering af den nye klagestruktur, som skal foretages. Med den klagestruktur, der foreslås indført, giver det som anført i mine svar på L 212 – spørgsmål 13 og 14 god mening at etablere den foreslåede skatteankeforvaltning, og jeg er ikke overbevist om, at ankenævne vil blive fravalgt i så stor stil, at de vil blive minimeret eller eventuelt helt forsvinde. At opbygge en klagestruktur på grundlag af en sådan forventning, ville jeg derimod anse for problematisk.

JB anfører, at det at slå sekretariaterne sammen er som at blande varmt og koldt vand – resultatet er lunkent.

Hertil bemærkes, at gennem etablering af et fælles sekretariat skabes der mulighed for større ensartethed, og gennem bedre mulighed for specialisering og etablering af faglige miljøer, vil der også være skabt grundlag for en kvalitetsforbedring. Jeg er således ganske uenig i dette synspunkt.